

Toamna lui Tudor Muşatescu la Câmpulung

Lacrimile lui septembrie udă oraşul Câmpulung, săturat de marea căldură a verii şi însetat de apă rece a toamnei. Vântul năpraznic vesteşte sosirea toamnei şi răscoleşte oraşul împrăştiind miresme stinse.

Câmpulungul a fost luat prin surprindere de toamna neiertătoare .

„ Cu vremea să mergi în pas, nu la pas “ .

„ Uneori te uiţi fără să vezi şi, alteori, vezi fără să te uiţi “ cum toamna a pus stăpânire pe oraş şi a schimbat la faţă natura. Pe firele de telegraf stă mlădios şirul ultimelor păsărele călătoare ca nişte mărgele pe aţă . Acestea întunecă cerul cu zborul lor anevoios şi lung, pustiind căminul care le-a hrănit pe timp călduros. Numai larva păsărilor, foşnetul de frunze obosite şi ploaia mai înviorează puţin domnia tăcerii .

Ploaia compune simfonia singurătăţii printre rămurelele părăsite, iar vântul şuieră cu dansul frunzelor uscate. Frumuseţea pomilor cu nuanţe de asfinţit, se aşază, în zbor legănat, sub forma de covor împlinindu-şi rostul. „ Numai covoarele se nasc ca să fie călcate în picioare “ .

„ Plictiseala lungeşte ziua şi scurtează viaţa ! “ Pentru ca aceasta să nu-şi facă simţită prezenţa , datorită vremii monotone, câmpulungenii îşi deschid sufletul şi mintea cu speranţa de a depăna câte o amintire din evenimentele petrecute pe timpul verii . „ Amintirile sunt asemenea cărţilor din biblioteca ta. Cauţi câte una când nu mai ai nimic de citit . “

„ Fiecare inimă are podul ei cu vechituri, pe care nu se îndură să le arunce niciodată , dar le scutură din când în când “ . Aşa este şi toamna, nu doreşte să înceteze a aduce melancolia şi manifestările tulburătoare suferite de natură şi totodată îşi revarsă bogăţia peste câmpulungeni.